

14. navadna nedelja B

Naše oči se ozirajo h Gospodu, našemu Bogu, dokler nam ne izkaže milosti. (Ps 123,2)

Prvo berilo

Ezekiel 2,2-5

Tiste dni je prišel vame duh in me postavil na noge. Slišal sem tega, ki mi je govóril. Rekel mi je: "Sin človekov, pošiljam te k Izraelovim sinovom, k narodu upornikov, ki so se mi uprli. Oni in njihovi očetje so se mi upirali vse do tega dne. Ti ljudje so trmastega obraza in predrznega srca, k njim te pošiljam. Reci jim: 'Tako govóri Gospod Bog: Naj poslušajo ali ne – kajti uporna hiša so – vendar naj spoznajo, da je bil prerok med njimi.'"

Drugo berilo

2 Korinčanom 12,7-10

Bratje in sestre, da se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov poslanec, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel. Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene, a mi je rekel: "Dovolj ti je moja milost. Moč se krepi v slabotnosti." Zato se bom zelo rad ponašal s svojo šibkostjo, da bi se v meni naselila Kristusova moč. Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.

Evangelij

Marko 6,1-6

Tisti čas je Jezus prišel v svoj domači kraj. Spremljali so ga njegovi učenci. Ko je prišla sobota, je začel učiti v shodnici. Mnogi, ki so ga poslušali, so začudeni govorili: "Od kod njemu to? Kakšna je ta modrost, ki mu je dana? In kakšna mogočna dela se godijo po njegovih rokah! Ali ni to tisti tesar, sin Marije in brat Jakoba, Jozéja, Judá in Simona? Mar njegove sestre niso tu, pri nas?" In spotikali so

se nad njim. Jezus pa jim je govóril: "Prerok ni brez časti, razen v domačem kraju, pri svojih sorodnikih in v svoji hiši." In ni mogel tam storiti nobenega mogočnega dela, samo na nekaj bolnikov je položil roke in jih ozdravil. In čudil se je njihovi neveri.

V razmislek

Današnje sporočilo evangelija je tako zelo realistično. Jezus skuša ostati zvest svoji poklicanosti tudi v svojem domačem mestu, vendar ga odziv njegovih someščanov skoraj ohromi. Medtem ko se je vse skupaj začelo dobro – kot po navadi uči v sinagogi in velika množica ljudi se čudi njegovim besedam, njegovi modrosti in njegovim čudežem. To čudenje jih pripelje do bistvenega in pomembnega vprašanja: "Od kod mu vse to?" To vprašanje lahko postavimo in odgovorimo na različnih nivojih. Ljudje skušajo najprej poiskati odgovor v poznanih, domačih življenjskih okoliščinah.

Nazarečani poznajo Jezusa kot mizarja, ki je odrasel v njihovi sredini. Poznajo ga od otroštva, njihovim predstavam o preroku, Božjem možu pa on zagotovo ne ustreza. Če bi si dovolili, da bi se jih dotaknil v notranjosti, bi jih lahko to vprašanje pripeljalo do nekega novega vidika in odnosa z Jezusom. Jezus mora sprejeti odnos teh ljudi, pa vendar ne more zaradi njihove skepse in predsodkov več delati čudežev...

Ta pripoved nam predstavi dva vidika – kot prvo, kako lahko je ohromiti človeka in ga onesposobiti za pozitivne misli in dejanja, ker vanj ni položenega upanja ali pa ker ga obsujemo s predsodki. Koliko v kali zatrte energije, koliko demotivacije, koliko zatrtega upanja in veselja gre na račun naše sodbe, ki je polna predsodkov do ljudi, celo do tistih ali pa predvsem do tistih, ki jih ljubimo in mislimo, da jih dobro poznamo. Ta usoda, ki jo poznamo iz naše najbližje okolice, je čisto človeška in jo lahko vidimo tudi drugje. To se je dogodilo tako prerokom Stare Zaveze kot tudi velikim verskim osebnostim zadnjih 2000 let. Svetega Frančiška so dolgo gledali z nezaupanjem; Terezijo Avilsko so imeli za nadležno gospo; Svetega Janeza od Križa so iz previdnostnih razlogov raje zaprli v zapor; Franc Ksaverij pa naj bi bil izključen iz reda; to je usoda prerokov, tako malih kot velikih, ko je naše srce ozko in vera majhna... Srečati se z drugim človekom z ljubeznijo in odprtostjo, pomeni osvoboditev iz vsakršne utesnjenosti in sprejemanje njegove osebe kot skrivnosti. Imeti izdelano, dokončno podobo o drugem, je zaključek ljubezni, je pomanjkljiva pripravljenost, da bi se prepustili skrivnostnosti novega, ki se bo morda pojavilo.

Tudi drug vidik je očiten – vedno stremimo k moči in veličini, nikoli k šibkosti in majhnosti. Sveto pismo nam v današnjih tekstih daje provokativen odgovor – v šibkosti se nahaja moč! Z Bogom se srečujemo v vsakdanjih stvareh – v malih in velikih, v ljudeh, s katerimi se srečujemo dan za dnem... On želi priti k nam v najbolj običajnem vsakdanjiku, da bi vse, kar je razbito v našem življenju dobilo od njega popolnost in moč. Bog prihaja v naše življenje, takšno kakršno je – edino, kar potrebujemo za to je odprtost in razpoložljivost. Imamo priložnost, da srečamo Boga in da prejmemo od njega pritrditev, kako zelo dragoceno je naše življenje (v vsej omejenosti) ali pa to zamudimo, ker ne moremo opustiti neke izdelane, dokončne podobe...